

gen, naar han under Rejsen finder det nødvendigt at mindske Kosten, finder Udvalget det af flere Grunde ønskeligt, i Sighed med, hvad der er sket i den svenske Lov, at paa- byde en Tilføjelse om, i hvilken Anledning Kosten er bleven mindsket.

Til § 44.

Med særligt Hensyn til Lovforflagets Bemærkninger vedrørende denne Paragraf har hele Udvalget været enigt om, at Bestemmelsen i første Stykkes sidste Punktum om Skipperens Besøjsret til at anvende legemlig Rejselse paa de til Skibsmandskabet hørende Personer under 18 Aar bør udgaa. Vel er en tilsvarende Rejselsesret i vor Lovgivning tillagt Husbonden over for Thyendet og Mesteren over for Lærlingen; men Skibsdrengen er for saa vidt værre stillet end Tjenestdrengen og Lærlingen, som de sidste i Reglen straks ville kunne søge Hjælp og Beskyttelse mod Rejselsesrettens Misbrug, medens Skibsdrengen værgeløst maa bøde en muligvis lang Rejse igennem. Dertil kommer, at vor gældende Lovgivning allerede i 1866 har afføjet Skipperens Rejselsesret, ligesom Tilfældet senere er blevet med den tykke og nu med den svenske Lov, og der vides ikke i den siden 1866 forløbne Aarrække at have foreligget Kendsgerninger, som kunde begrunde Nødvendigheden af Rettens Genindførelse. Men medens Udvalget for saa vidt har været enigt, har det derimod været Genstand for nærmere Drøftelse, om man skulde gaa til at ombytte den omspurgte Sætning med den i Lov 23de Februar 1866 § 2 indeholdte Forfæst, at legemlig Rejselse ikke maa anvendes. Men ligesom denne Lovparagraf for at afværge enhver Misforstaaelse af dens Forbud selv har fundet det nødvendigt at henvise til Lovens § 3, hvor der hjemles Skipperen Besøjsret til at anvende Magt for at skaffe sig Lydighed i Tilfælde af Genstridighed eller Oupfægtighed, saaledes har Udvalgets Overvejelser ogsaa ført til den Erkendelse, at det vilde være mindre heldigt i

nærværende Lovforflag at optage et Forbud som det omspurgte, uden at der i umiddelbar Sammenhæng dermed gøres opmærksom paa, at der ved Siden af Forbudet mod Rejselsesretten er givet Skipperen en Besøjsret til Magtanvendelse efter § 101. Paa den anden Side vilde imidlertid en saadan Henvisning ogsaa være udsat for at misforstaaes, som om Retten efter § 101 var en Rejselsesret, og Flertallet mener derfor, at det heldigste vil være, om man nøjes med at udelade den sidste Sætning i Paragraffens første Stykke. Saa vil Skipperen have bevaret sin Tvangsmyndighed efter § 101 uanfægtet samtidig med, at hans Rejselsesret er bortfalden i Følge med den Sætning, som skulde hjemle den. Man behøver nemlig ikke at frygte for, at Udeladelsen af det udtrykkelige Forbud i Lov 23. Feb. 1866 § 2 i den ny Lov skulde medføre Rejselsesrettens Genopvaagnen. Dens Indehavelse er ifølge vor Ret overalt betinget af en positiv Hjemmel; jfr. D. L. 6—5—5; Forordning om god Orden ved Hovetiet 25de Marts 1791 §§ 13 og 14; Forordning om Husmænd og Underster 27de Maj 1848 § 9; Thyndelov 10de Maj 1854 § 27; Lærlingelov 30te Marts 1889 § 7; m. fl. Det er da givet, at Skipperen efter den omspurgte Forfæsts Udeladelse vil savne enhver Hjemmel til nogen Rejselsesrets Udøvelse, og paa den anden Side ville Skibsdrengene ikke være udsatte for ved en Misforstaaelse af et dertil knyttet Forbud at bringe sig selv i Ulykke ved at modsætte sig en berettiget Magtanvendelse fra Skipperens Side.

Til § 45.

Lov 23de Februar 1866 § 41, andet Stykke, bestemmer, at der af Indenrigsministeriet skal fastsættes det mindste Maal for det Rum, der skal være i Fokkelufastet om Bord paa de Skibe, som herefter optages i danske Skibsregistre eller underkastes Ombygning.